

4
1966

გამოცემის 44-ე წელი. ფასი 20 კპ.

ნახუ

№ 12 (1238) თბილისი, ივნისი 1966

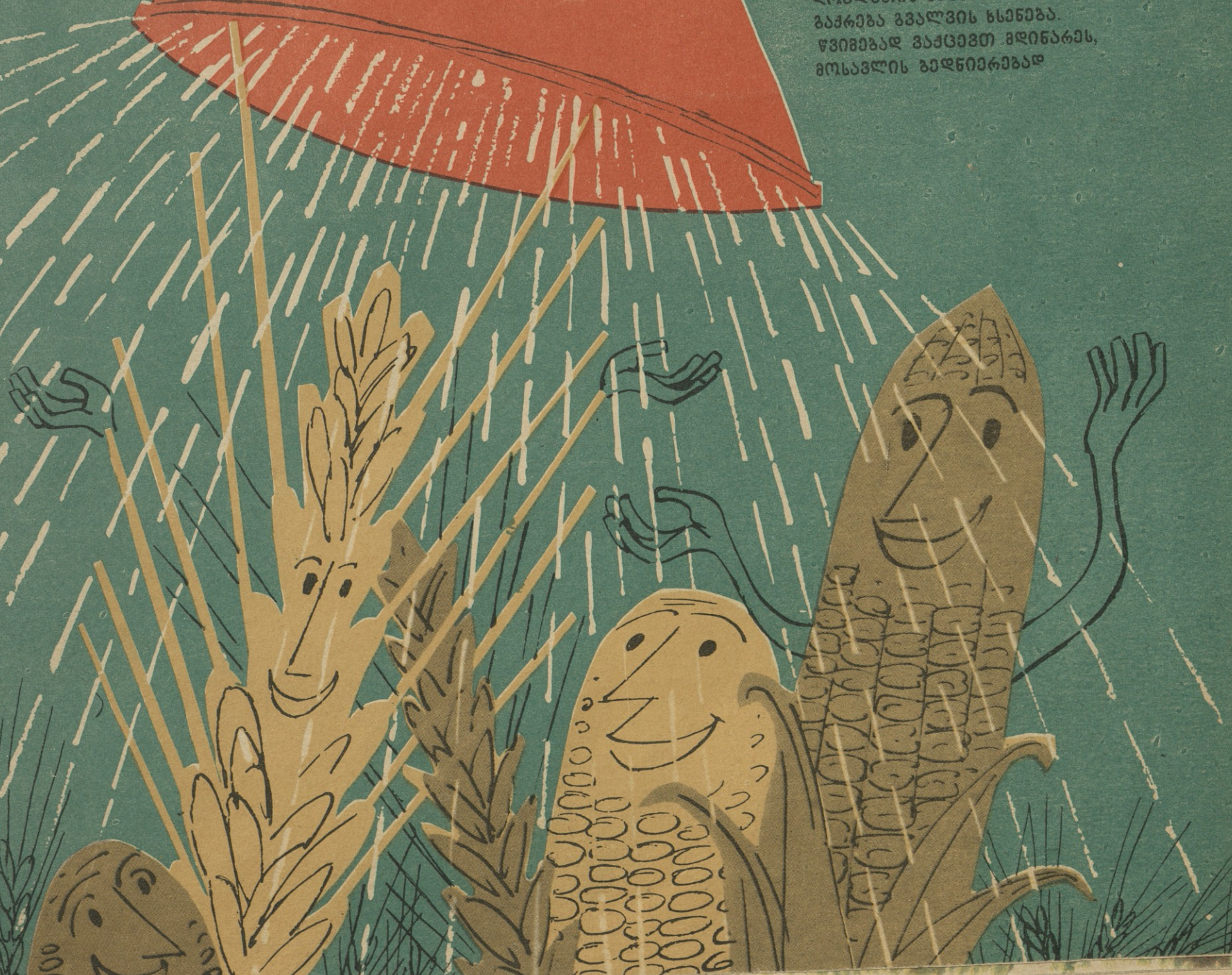


ქართველი
წიგლიერთეკა

1966 წლის 25 მაისს კრემლში გაიხსნა სკკპ ცენტრალური კომიტეტის პლენუმი, რომელმაც განიხილა საკითხი — „ფართოდ განვავიაროთ მიწების მელორაცია მარცვლეული და სხვა სასოფლო-სამეურნეო კულტურების უხვი და მყარი მოსავლის მოსაყვანად“.

ბარბიამ თმვა და შორწყავენ მიწებს ახალი არხები. გმირული შრომის მოწამედ იფითქვას ხანა-გადეგი.

დოვლათის ხვაპი იმრავლებს, გაჰრება გვალვის ხსენება. წვიმებად გაძვევთ მდინარეს, მოსავლის გადწიერებად





ბაზმით „ქუთაისს“ არსებობის 45 წელი შეუსრულდა. ამ სადღესასწაულო თარიღთან დაკავშირებით, ნიანგსაც მოუვიდა მოსაწვევი ბარათი. თავისი უშველებელი ჩანგალი ზურგზე წამოიკიდა და სავარდო და სამაისო ქუთაისს მაისის მიწურულში ეწვია. კიდევ უფრო გავრდილა, დავაუკაცებულა და დამშვენებულა ჩვენი „ინდუსტრიის მშენებელი“. ალბათ, კიდევ უფრო აყვავდება ახალ ხუთწლედში, მაგრამ, მოგესხენებათ, ნიანგს ნაკლოვანებები აინტერესებს ხოლმე. ამიტომ, წარმატებების ქებათა-ქება მასხინძელს — გავით „ქუთაისს“ მიანდო. თავად კი თავის ჩვეულებრივ საკბილოს მიეტანა.

ზურაბ არქაღის ძის ოცნებები

მონს იმიტომაც ჰქვია ოინი, რომ იოლად ვერ გამოიცინო. ამიტომ, ზურაბის ოცნებებში გარკვევისათვის, ზურაბის უბრალო არითმეტიკულ ამოცანას ვთავაზობთ.

ამოცანის პირობა: ცნობილია, რომ ყოველი 100-გრამიანი გირი დიდ სასწორზე 10.000 გრამს, ანუ 10 კგ-ს წონის, 200-გრამიანი — 20 კგ-ს და ა. შ.

კითხვა 1-ლი: რამდენს აწონის 200-გრამიანი გირი, თუ მას 47 გრამით დავამძიმებთ?

პასუხი: $200 + 47 = 247$ -ს; $247 \times 100 = 24.700$, ანუ 24 კგ და 700 გრ.

კითხვა მე-2: რამდენს აწონის 200-გრამიანი გირი, თუ მას 23 გრამით გავამსუბუქებთ?

პასუხი: $200 - 23 = 177$ -ს; $177 \times 100 = 17.700$ გრამს, ანუ 17 კგ-ს და 700 გრამს.

კითხვა მე-3: რას უდრის მიღებული სიდიდეთა სხვაობა?

პასუხი: 24 კგ-სა და 700 გრ-ს — 17 კგ და 700 გრ. = 7 კგ-ს.

ეს იყო და ეს! მეტი არაფერი გვაქვს მკითხველთათვის სათქმელი, თუ არ დავუმატებთ ერთ პატარა წვრილმანს: ქ. ქუთაისში, ბარათაშვილის ქუჩის დასაწყისში რომ კოოპერაციის № 40 ფარდულია, აი, იმ ფარდულში სულ ახლახან გამგედ იყო ზურაბ არქაღის ძე მუშეუდინი, რომელიც ერთ ხანს ცინხუმიც იჯდა და რომელსაც შემოწმებისას ზუსტად ასეთი დამძიმებული-გამსუბუქებული გირები აღმოაჩნდა. კერძოდ, იგი ხმარობდა: ერთ 200-გრამიან გირს, რომელიც ხელოვნურად იყო დამძიმებული 47 გრამით; მეორე 200-გრამიან გირს, რომელიც 27 გრამით იყო „გასუბუქებული“, ხოლო მისი ერთი 100-გრამიანი გირი 121 გრამი ფამოვიდა. მაგრამ ფარდულის გამგე ზოგიერთი კლიენტებით ბრიყვი არ გახლდათ და „მიიბე“ გირებთან ერთად „მსუბუქებიც“ ჰქონდა ასორტიმენტში. ასე, მაგალი. ად, მისი ერთი საბრალო 500-გრამიანი გირი ისე „გამსუბუქდა“, რომ, როცა აწონეს, მხოლოდ 398 გრამი გამოვიდა.

სიტყვა კი გაგივირძელებოდა, მაგრამ კიდევ ერთი კითხვა: რაში სჭირდებოდა მუშეუდინს ასეთი დამაბინჯებელი გირები? ჩემს მქუთუქლასკლ ბიჭუნას რომ დავუკუერთო, ირწმუნება: დამძიმებული გირებით კოლმეურნეებისგან ყიდულობდა ალბათ პროდუქტს და მერე გამსუბუქებული გირებით თვითონ ჰყიდდაო. მაგრამ ბავშვს დავუკუერთა რაზე?

3. გირიანი

სოცლი მრსაშკლი

ჩვენში ყოველნაირ სტუმარს ხალისით ხვდებიან, — დაპატიებულსაც და დაუპატიებელსაც. თუმცა, ამას ყველაზე ვერ ვიტყვი. მაგალითად, შაუმიანის ქ. № 25-ში მცხოვრებ მეუღლეებს — რებეკა და მიხეილ სეფიაშვილებს დაუპატიებელი სტუმარი არაფრად ებიტანებოდათ. აი, მათი გულცივი სტუმართმოყვარეობის ერთი ფაქტი:

— გავალო? — უჩურჩულა რებეკამ ქმარს.

— ჯერ ჰკითხე, ვინ ოხრობა!

— „ობეხევიდიან“ ვართ! — გაისმა გარედან.

— ამ წუთში, თქვენი ჰირომე, ტანთ გადავიცვამ! — ენა დაიშაქრა რებეკამ და მეუღლეს წაუჩურჩულა: ლოგინშიო.

რებეკა აქურატული ქალია და იმის გადაცმვა-გაკობტავებას 25 წუთი დასჭირდა.

— უკაცრავად, მაგრამ, მოგესხენებათ სამსახური. — თქვა ერთმა.

— თქვენ რა, — მიმართა მეორემ ლოგინში მწოლარე მიხეილს, — ავად ხართ?

— ავად არის, — უპასუხა რებეკამ ქმრის მაგივრად; მერე ავადმყოფს მიუბრუნდა და სიციხემ ხომ არ მოგამატაო, მზრუნველად ჰკითხა.

ავადმყოფს კენესა აღმოხდა.

— ბინა უნდა გავჩხრიკოთ, აი, სანქცია! — თქვეს მათ.

— ხვალ გაჩხრიკეთ, დღეს ავადმყოფს ნუ შემიწუხებთ, — თქვა რებეკამ.

„დაუპატიებელმა სტუმრებმა“ არაფერი თქვეს და საქმეს შეუდგნენ, მაგრამ ვერაფერს მიაკვლიეს. რებეკა ზეიმობდა.

ბოლოს, ერთი მათგანი, ლოგინში შეფუთულ ავადმყოფთან მივიდა და საბანი ისე გადააძრო, არც უკითხავს, ოფლი ხომ არ გაქვთო.

ლოგინში კი ქალსა და მამაკაცის 39 წყვილი იმპორტული ფეხსაცმელიც „ჩაწოლილიყო“.

— თუ ნახვია, ნახვა იყოსო, — განუცხადეს „ლოგინად ჩავარდნილმა“ ფეხსაცმელებმა სტუმრებს და თხოვეს: იატაკის სპეციალურ სამალავში რომ 500 დეციმეტრი ფაბრიკული წესით დამზადებული ფეხსაცმელის საბირე მასალაა, ბარემ ისიც მოინახულეთო.

ტყავი და ფეხსაცმელი, რაც უნდა იყოს, უსულლო საგნება და, აღდნად, უმტივენეულოდ განსაკურნავი, მაგრამ თავი და თავი ის არის, რომ მათი მფლობელი — მიხეილ ბუხუტის ძე სეფიაშვილი „მოარჩინოს“. ყოველ შემთხვევაში, „დიავნობი“ უკვე დასმულია.

3. ტყავები

როსა აღვილი მოსწიპაზა

ქუთაისის ფილარმონიის საზამთრო თეატრში ხშირად ადგილები უწყსრივოდ, უნომროდაა.

ქალაქში, ყოველ ნაბიჯზე, გაჩნდა „დიელოს“ აფიშა; მისმა ჩამოსვლამ სტუმრობამ, კინაღამ ცოლსაც გამოიწია.

ბევრი ვირბინე, თუ ცოტა, ხელთ ვიგდე სამი ბილეთი. (მოჭიდავის და მოკრივის არ დამკლებია ილეთი).

წინ წავუძეხი ჯალაბსა, (შენ საქმეს სხვა ვინ მოგილეგს?) ყველა შესასვლელს მიაწყდა, კარებში გავებოგირეთ.

შიგ რომ ერთბაშად შევცვივდიო, ყოინით და გაბრაზებით, ჩვენს ადგილებზე დავვიხვდნენ უცნობი ახალგაზრდები.

ვაქცი: „ეს ს ამები ჩვენია!“ (სისხლმა თავში რომ მიწია), „აქ პირველად ხარ?“

ადგილი მოსწრებაზეა, ბიძია! მითხრა და ირონიულად შემომჩერდა თავხედით, რა უნდა მექნა, ბრაზისგან უცებ გავშრი და გავხვედი.

ვინ კითხულობდა ბილეთებს, ძირს დაყრილსა და გათელილს; მთელი კონცერტი ჩამოვდნით ფეხზე, ვითარცა სანთელი.

აოგაგორა

მხივანას აბანო უზვედის

იბნი სხვა ქუჩებმაც ესტუმრებოდა სოლმე, მაგრამ, უმთავრესად, შაუმიანის ქუჩაზე დაეხეტებოდა. ხან ხეს მიეყრდნობოდა და გამლეულ-გამომვლელს თვალთ „ზომავდა“, ხანაც შესასვლელში ჩაცუქებოდა და ახლა იქიდან ეძებდა საკბილოს. არაგინ იცოდა, რას ეძებდა იგი, მაგრამ თვით შალომ შაბათას ძე ჩიკვაშვილს შესანიშნავად ესმოდა თავისი საქმე: მოძებნიდა საკბილოს, ყურში რაღაცას წასჩურჩულებდა და, თუ მსხვერპლი ანკესზე წამოგებოდა, მეტი რაღა უნდოდა!

ერთ მშვენიერ დღეს, მისმა მოქმედებამ დააგვიჯა მილიციის მუშაკები.

— რას აკეთებთ აქ, ვის ელოდებით? — მიმართეს მას.

— მცივანა ვარ და მზეს ვეფიცებები, იქნებ ძვლები გამოთბოს.

— სად მუშაობთ?

— ავადმყოფი კაცი ვარ და მუშაობა სად შემიძლია. ა, ბატონო, საბუთიც! — ჯიბისკენ ხელი წაიღო, ბევრი ეძია, მაგრამ ვერ მიაგნო ჯიბეს.

— ორი პალტო რატომ გაცვიათ?

— ხომ გითხარით, უფროსო, მცივანა ვარ-მეთქი. აბა, რა ვქნა მე საწყალმა?

— კი მაგრამ, ორივე ახალთახალი რომაა?

— ისე ავადმყოფი ვარ, ახალ პალტოებსაც აღარ დავერდივ.

— სხვებს რა მიზნით ანახვებდით პალტოებს?

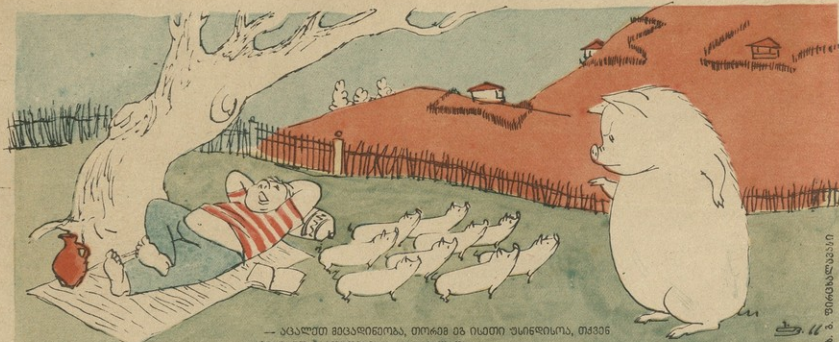
— მოეწონათ და მკითხეს — სად იყიდვ, როგორიაო და უარს ხომ ვერ ვეტყვოდი?

— მამ, ძალიან მცივანა ხართ, ხომ? — ჰკითხეს საბოლოოდ მილიციელებმა.

— ენა რომ ვერ იტყვის, უფროსო! გულკეთილმა მილიციელებმა „მცივანა“ შალომი „აბანოში“ წაიყვანეს. იქ, ალბათ, კიდევაც დაცხება.

5. თარგამაძე





... ავალთი მხვალნიდა, თოგშმ ის ისეთი უსინიროს, თჳსოს ვაჭოფანთ ზაოცოვების, ჩასავადებდა!

ნახ. 3. უსინიროსი

კაპიტალიზმის საზღვარი

კაპიტალიზმის საზღვარი... ესაა... უფრო დიდ... კაპიტალიზმის საზღვარი...

უსინიროსი

უსინიროსი... მისი მისი ცანკროლი... უსინიროსი... უსინიროსი...

უსინიროსი... უსინიროსი... უსინიროსი... უსინიროსი...

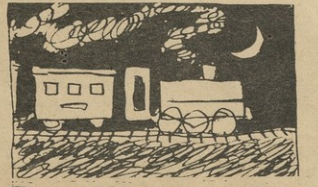
უსინიროსი... უსინიროსი... უსინიროსი... უსინიროსი...



ნახ. 2. ანაჲისონა

კაპიტალიზმის საზღვარი

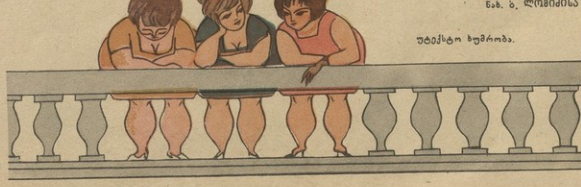
კაპიტალიზმის საზღვარი... ესაა... უფრო დიდ... კაპიტალიზმის საზღვარი...



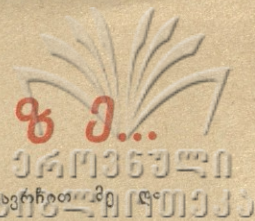
ნახ. 4. უსინიროსი

ვინაა ჩემი... პასუხი... ვინაა ჩემი... პასუხი... ვინაა ჩემი... პასუხი...

გვამრავლეთ... რა თქმა უნდა... გვამრავლეთ... რა თქმა უნდა...

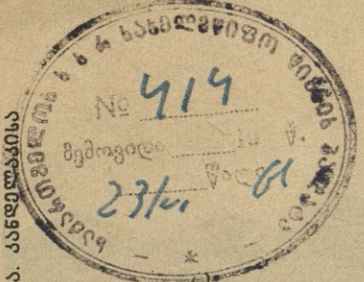


ნახ. 5. უსინიროსი



კაკათი თემაზი...

ეროვნული
აპრილის 27-ის



ნახ. ა. პანდელევიძის



— ძალიან ბაერთო მარიულაპიას ბიჭი ძალიწვილებოვი, ცოტა ჭკუით იყო, ანაკსუა არ წამოიგოს!

მეზიდან გამოსული კამპანია საანის ბუშტივით გაქრა. დავრჩით...
 ერთი გამოთავებულ თანამესუფრე. ღამის სამი საათი იქნებოდა.
 — მე მოედნისკენ მივდივარ, ფეხით გავისეირნებ. — ვთქვი მე.
 — მეც გამოვისეირნებ. — თქვა მან.
 კარგა ხანს ჩუმად მივდიოდით.
 — რა პოეტური საღამოა! — ვთქვი მე.
 არაფერი თქვა მან.
 — ალბათ, ასეთი საღამოები აწერინებდა ლექსებს გალაკტიონს. — კიდეც
 ერთხელ ვთქვი მე.
 კიდეც ერთხელ არაფერი თქვა მან.
 „ველად ჰყრია ლურჯი კომში და ცისფერი ატამი...“ — წავეკითხე მე.
 — ატამი გორის სჯობია. — თქვა მან.
 მე დავდუმდი.
 აკაკის ძეგლთან ნაბიჯი შევეანეღე.
 — კარგი ჰოქანდაკე იყო ნიკოლაძე. მშვენიერი პორტრეტია, პროსპექტს ამ-
 შვენებს. რამდენი სიფაქიზეა, რამდენი პოეტურობა. — ცოტა ხნის ღუმლის შემ-
 დებ დავუმატე მე.
 — წინათ აქ ეთერის ბალი იყო. — ამდენივე ხნის ღუმლის შემდეგ თქვა
 მან.
 ქაშუეთს მივუახლოვდით.
 — ხუროთმოძღვრების შესანიშნავი ძეგლია. სამწუხაროა, რომ სამთავისის
 ასლია მხოლოდ. — ვთქვი მე.
 — „ველიამინოვზე“ უკეთეს ხინკალს აკეთებენ. — ავტორიტეტულად განაცხა-
 და მან.
 მარჯვნივ გავიხედე.
 — არც ეს მონუმენტური ქანდაკებები მოგწონთ? — არ მოვეშვი.
 — აქ წინათ მშვენიერი „ბავშვთა უნივერსალი“ იყო. — სინანულით თქვა
 მან.
 — მაგ ძეგლებზე არ მოგახსენებთ. აი, იმ ფიგურებზე, — განვუმარტე მე.
 — ხვალ ფიგურული სრიალია სპორტის სასახლეში. არ წამოხვალთ? — გამა-
 ხსენა ახლა მან.
 სახელმწიფო მუზეუმს ვუახლოვდებოდით. მე მარცხნივ უნდა ჩამეხვია. შვე-
 ბით ამოვისუნთქე.
 — ხვალ რა რიცხვია? — მექანიკურად ვკითხე მე.
 — ხვალ? ხვალ ხომ 26-ია! ჩვენი „დინამო“ თამაშობს, ნაღდად წააგებენ.
 — რატომ გგონიათ? — აღარ ჩავუხვია მარცხნივ მე.
 — ვა! წააგებენ, მა რას იზამენ! მესხი და მეტრეველი ნაკრებშია, სიჭინავს
 თამაში აღარ უნდა, ფეხს იტყვიებს. ამბობენ, ურუშაძეს და ხურცილავასაც წაიყ-
 ვანენ ლონდონშიო.
 — წაიყვანონ. აქ ახალგაზრდები გამოცილებას შეიძენენ. — ჩავები კამათში მე.
 მეტეხის ციხემდე ჩავაცილე.
 შერე იმან ამომაცილა...
 წყნარად თენდებოდა მაისის დღია.

გივლა ფირცხალავა.

ПОДЛЕЦ

„პოდლეცი“ რუსული სიტყვაა და ქართულად, დაახლოებით, ამას ნიშნავს:

არ იცის მოყვრის დანდობა,
ისე უჯიშო ჯიში აქვს;
რომ ვედარ შესძლო მხატვრობა,
მხატვრული სიტყვა ირჩია.

შეუქვს გამბედაობა:
„ვაჟკაცი ხარო, გულრკინა!“
ძველსა და ახალ თაობას
მიეპარა და უკბინა.

ღვარა ნიანგის ცრემლები:
„მჩაგრავენ, არვინ მარგია!“
ამ დროს კი პოლონურიდან
იტალიურად თარგმნიან.

წერს განცხადებებს მოწყენით:
„ნუ მკლავთ, სისხლი ნუ გამიშრეთ,
ვინც გინდათ, იგი მოსხენით
და რედაქტორად დამნიშნეთ!“

თავს თვლის სამშობლოს მსახურად,
თუმც მიზნები აქვს გარეწრის;

ნამუსის ქული არ ხურავს
და ამიტომაც არ ეწვის.

ექებს დიდების დაფნასაც,
(ჯერ ვერ იპოვნა ვერსადა).
საკუთარ მამის საფლავს ხნავს,
ასე ჰგონია, ძეგლს ადგამს.

ბინა თუ მართლა არა აქვს,
შენს მიწას მიაბარეო,
ცა-ფირუზ ხმელეთ-ზურმუხტო,
ჩემო სამშობლო მხარეო!

ჯვებე ღუმბავა

მეცნიერული სურათები

ამბობენ, თითქოს, მიქელანჯელოს ყოველთვის აღშფოთებდა ანტიკური სკულპტურის ბრმა თავანისმცემელთა აზრები და კრიტიკული შენიშვნები. მონასტრის ვაი-ხელოვნებათმცოდნეებს ცანდუ აპყვადათ ყველაფერი ძველი, ხოლო ხელოვნების თანამედროვე ქმნილებებს ცუცხლითა და მსხვილით ეგებებოდნენ. მიქელანჯელომ ამ „მცოდნეთა“ გამაიმუნება გადაწყვიტა.

ერთხელ, სასწრაფო საფუძვლის გათხრებისას, მუშებმა მიწაში ცალხელა ჩანდაკება აღმოაჩინეს. ნაპოვნმა იმ წამსვე მოიხილა ხელოვნების სიძველეთა მოყვარულნი.

— თქ! — ისმოდა აქეთ-იქიდან აღფრთოვანებული შეძახილები. — დვთაგბრია! რა ბარმონია! როგორი სინარჩარ!

— შეხედეთ! მისი ერთი ხელი უამთა მსველელობას მტვრად უქცევა. ეს ჩანდაკება ღრმა წარსულს უნდა მივაკუთვნოთ.

— განა, ჩვენს მხატვრებს შესწევთ უნარი, შექმნან ასეთი შედევრები? მე აზრობრივად წარმოვიდგენ მის მეორე ხელს და აღფრთოვანებას ვეღარ ვფარავ.

— თქვენ ზართალი ხართ, — ჩაერია საუბარში მიქელანჯელო, — ორივე ხელით იგი გაცილებით უკეთ გამოიყურებოდა.

ამ სიტყვებთან ერთად, მან ჩანდაკების გვერდით მომტვრეული ხელი დადო და მოჰყვა, თუ როგორ შექმნა ეს „ანტიკური“ ქმნილება რამდენიმე დღეში.

— გვატყვილებ! — შეურაცხყოფილად შეჰყვირეს „მცოდნეებმა“. — ასე რომ იყოს, მიწაში რისთვის ჩაფლავდი?

— რე დიდი ხანია შევამჩნიე, — უპასუხა მხატვარმა, — რომ ყველაფერი, რაც კი მიწიდან ამოაქვთ „მცოდნეთა“ თავმუშაველად აღფრთოვანებას იწვევს და, როგორც ხედავთ, არც შევმცდარვარ.

თარგმანა ო. სარაქამე.

მხიარული ამოცანები

ავტოგროვილაქტორიუმი თითოთ საჩვენებელი მეთუნე ქე ჩაქუჩის თითო ღარტყმას 50 კაპიკად აფასებდა, თითოთ საჩვენებელი მღებავი თითო სანტიმეტრის შეღებვას — 20 კაპიკად; კარბურატორის თითოთ საჩვენებელი ოსტატი თითო შემოწმებას — 10 მანეთად.

რამდენს იღებდა თითოთ საჩვენებელი დირექტორი თითო მანქანის პროფილაქტიკაში?

პასუხი: მაგის დასათვლელად თითებო არ გეყოფა.

კოლფეურენობის თავმჯდომარემ პანდორის ნაკვეთზე კალათბურთის მოედანი მოაწყო, საბოსტნეზე — ფრენბურთის, საკარტოფილზე — ცხენბურთის, სასიმინდეზე — ფეხბურთის.

რატომ?

პასუხი: ალბათ, ფიზკულტურის ინსტიტუტი აქვს დამთავრებული.

- „ბაბა, ერთიც!... მიღი!.. ასე. კარგია!
 - ვაი!..
 - კიდეც. მიღი, ჰო!.. ასე!..
 - დავისვენებ ცოტას.
 - არა, მიღი! ჰაა! კარგია!
 - ოხ!
 - ცოტაც, ცოტაც და...
 - აღარ შემიძლია!
 - ცოტაც გაიჭირვე!
 - ვიხრჩობი, ვაიმე... ხრრრ!..“
- რა მოხდა კეთილშობილ ოჯახში, იხრჩობა ვინმე?!

პასუხი: არა! სუპს აყლაპვინებენ ბავშვს კოვზით.

3. კახელიუზვილი



— რა ამბავია, ძალო, ამდენი ბავშვი?!

— ტელევიზორის საპურებალად შემოვიდნენ, გაუბნათ, რომ დღემანდელი ფილმის ნახვა ბავშვებისათვის რაკომენდირებაული არ არის.



— სათვალე ბამბით?
— როგორც ხედავთ, ბიჭუნავ!

„ნიანგი“ მოაკოვოთ

ამას წინათ ნიანგმა გადაწყვიტა ერთი საშვილიშვილო საქმისთვის მოეკიდა ხელი. სახელდობრ: ზოგიერთი ხატოვანი გამოთქმისა თუ გამოჩენილი მწერლის აფორიზმისთვის უფრო მარტივი, ყველასათვის გასაგები შესატყვისები მიესადაგებინა.

ნიანგს ამ საქმეში პრიორიტეტის პრეტენზია არ გააჩნია, მაგრამ მაინც იმედოვნებს, რომ მკითხველი „წამომწყებსა“ და „მიმბაძველს“ შორის მხატვრულ-ესთეტიკური და იდეურ-ეთიკური პრინციპების ამკარა სიახლოვეს შენიშნავს.

გთავაზობთ ნიანგის მიერ შემოქმედებითად შედგენილი „შესატყვისების“ 1-ლი ტომის 1-ლი ნაწილის უმნიშვნელო ნაწილს:

1. „ავს თუ ავი არ ვუწოდო, კარგს სახელად რა დავარქო?“ ესე იგი, ქურდს თუ ქურდი არ უწოდე, პროფესორს რაღას უწვრებიო.
2. „ყოფნა?.. არ ყოფნა?.. საკითხავი აი ეს არის.“ ესე იგი, მარტო ის კი არ არის საკითხავი, რომ ცოცხალი ხარ, ან ის, რომ არ ხარ, არამედ — ორივე ერთადო.
3. „სწავლის ძირი მწარე არის, კენწეროში გატკბილები.“ ესე იგი, ავადმყოფობას გაძღება უნდა, რომ მორჩები, მოისვენებო.
4. „რად მინდა ხმალი, თუნდ იყოს მჭრელი, თუ სიმართლისთვის დამიჩლუნგდება!“ ესე იგი, რა ფასი აქვს მსუბუქ მანქანას, თუნდ „ვოლგაც“ იყოს, „ბრავა“ თუ ჩამოგართვესო.
5. „ჯერ მწარე ჭამე, კვლავ ტკბილი, თუ ეძებ გემოვნებას.“ ესე იგი, თუ გინდა ქორწილში პურმარილს გემო ჩაატანო, შინ ჩაის მდოგვწასმული პური შეატანეო.
6. „ცუდას რად უნდა მტრობა, კარგია მუდამ მტრინი!“ ესე იგი, შენ თბილისური ავეჯი მომკითხე, თორემ იმპორტულს მუშტარი ყოველთვის ჰყავსო.
7. „ოხვრა არის შვება უბედურისა.“ ესე იგი, თუ უბედური და უნიჭო ხარ, იოხრე და შვებას იგრძნობო.

ნიანგურიდან თარგმანა ბ. ზარნაქამე.

მთავარი რედაქტორი **ნოდარ ლუმაბაძე**. სარედაქციო კოლეგია: **ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღალაშვილი, გ. ნიშნიანიძე, ნ. შველიძე, ო. ჭელიძე**. საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 9-76-69, საერთო განყოფილების — 3-10-78

ხელმოწ. დასაბ. 14/VI-1966 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კ. ც. გამომცემლობის სტამბა № 1. ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 2093 უფ. 03093 ტირაჟი 55000

ИНДЕКС 76317

ნახ. ბ. ლომიძისა

— არ გრცხვინიათ ამ წნის კაცს, სხვის ჯიბეში რომ ხელს ვუღებთ?!

საქართველოს
ბიბლიოთეკა



სამხრეთ-
აღმოსავლეთი
აზია